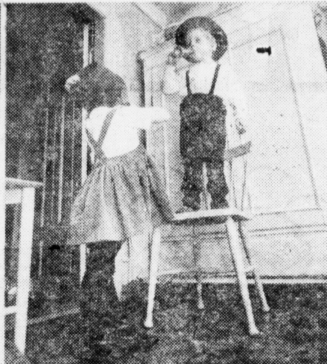

— Så du, hvor de voksne skavede sig nytårsraffen . . .

. . . sprang rundt på stole og borde og hylede og truttede i duthorn.

— Ja, kan man nu forstå, de er så overstadige, Adam . . .

. . . de bliver jo ikke en gang et år ældre af det. Høver fot.

EN FREMMED KOMMER TIL BYEN

FORTSAT FRA MIDTERSIDEN

Der opstod stor larm, megen truen og skrigen, borgmesteren skjalv, hans mange meninger kod bævrede. Og nu tog señor Gioia med en rask bevægelse om borgmesterens over- og underansigt, drog fra oven og ned, så den sure borgmestermund kom til at stå som et gab, en uhyre dragt, enken Carmen tog hans trekantede hat og fyldte den med cognac, og så hældte hun cognac'en, årgang glød, ned i denne dragt, blev ved at hælde, men humant med små mellemrum, indtil også señor Ed-dike følte vulkaner springe i sit bryst og fik blødder i benene, sådan som hun selv havde haft det aftenen før. Imens stod alt folket og skreg eller rettere sang: Ned med surheden, ned med kedsomheden, ned med trivialiteten. Der var nu også nogle som råbte: Ned med cognac'en. De tænkte bare på tørsten. Endelig slap man borgmesteren, han stod og vaklede forvirret, snurrede så rundt som en top, faldt og hans øjne lukkedes, og et pludseligt rungende snork forkyndte, at señor borgmesteren var faldet i søvn. Så lagde man ham over en muld-dyr, slog en rem om ham og dyrets bug, gav det et klask, så det begyndte at løbe. Det satte i galop ud af byen og begyndte at klatre op ad bjergstierne. Endnu længe hørte man muld-dyrhovens klap, klap og señor borgmesterens snork, snork.

Madre mia, for et nytår det blev, på stedet udnævntes den fremmede til borgmester, og han på sin side strog tørlægnin-gen og udgangsforbudet og kårrede dag og nat til et døgn, der tilhørte alle. Ligeledes på stedet blev de øvrige ankre åbnet, »Vandkanden« omdøbt til »Saligheden«, og værtens fortvivlede rykker forsvandt, han slæbte borde, stole, glas og kander ud på torvet.

VIVA det nye år, råbte alt folket, den nye tid, den man kalder den solfyldte fremtid, er kommet til Ciudad Triste. Selveste glæden, señor Gioia, er kommet til vor by. Deres øjne havde mistet surheden, for hr. Glæde gik omkring og satte smil omkring deres læber. Og deres hjerter udvidede sig og blev så store, at hele verden kunne rummes i dem. Palmerne holdt øjeblikkelig op med at

rasle, de rankede sig og det hviskede fra deres kroner, så-dan som det skal fra palme-kroner. Det var et mirakel. Mørket faldt, månen sejlede ind over dalen med en skyparyk på sin skaldede isse, og stjernerne tog hinanden i takkerne og dansede over himlen. Vinde, så bløde som unge kvinders hænder, strog trætheden af menneskene. Si, señor, det blev en ør nat. Da kirkens klokker ringede det nye

år ind, hentede man de gamle muskedonnere frem og skød et hav af søm og sten ud over torvet. Og nu klukkede ankrenes indhold i indbyggernes maver. De teede sig som gale, men uskyldige gale, jeg-angsten slap ud af dem og blev til et mod, den forsagte steg op og holdt tale, den tunge gik på hænder, den sky balancerede en blomstervase på sit hoved og blev en blomst selv, fra den generte og hemmeligt elskende sprang kærlighedens fagre væsen ud og favnede den elskede, den lille blev så stor, som han altid havde ønsket at være, de tykke blev slanke og smidige, den skaldede fik hår som en have, den gamle blev ung igen, og ægtemændene kyssede atter deres koner og kaldte dem med søde, kære navne, sådan som

de havde gjort det engang i ti-dernes morgen. Og forældrene holdt op med at skælde på deres børn. Señor Glæde sad med señora Carmen, den endnu unge og kønne enke, på skødet og skænkede af sin livgivende drik. Hans stemme steg som en gyl-den fugl op under stjernerne, og hans glæde trængte ind i alle. Han gjorde en bevægelse, som om han førte en pensel og straks sprang man efter potten og dunk, pensler og koste, man havde jo fået vinger på fødderne, og på én eneste nat blev byen malet og alle skjolder dækket. Han råbte: Stop din skjorte ind, sno dit skæg opad, hal dine strømper stramme, og de gjorde det. Da solen søvng som sædvanlig dukkede frem i øst, blev den smilende i et nu, virkelig solvarm, for Ciudad Triste var blevet blå, gul, rød, hvid, brun, rosa, et sandt fyr-værkeri, raketter, der flammede i dalen.

— Hvem, spørger du som lyt-ter, hvem var dog denne señor Gioia?

En troldmand, señor, som havde et sesam i sin mund, og som havde i sin evne at åbne lukkede døre, smuldre mure og friggøre bunde. Hvor han kom fra? Måske oppe fra himlen, måske fra et paradis, et ukendt land, kan være han havde en hule et sted i bjergene, hvor livets røde roser voksede, og den herlige cognac sprang fra kilder, hvor tusinder af ankre stod opstøvede for at fylde, og tusinder af muldvar vendte på at transportere dem ud i verden til håbløst tørstende, og hvor smil blomstrede som ranker.

I DAG kommer folk langvejs fra til Ciudad Gioia, som byen nu hedder, for at hilse på dens borgmester, der i øvrigt er ved at uddanne en høb af glædens borgmestre til andre byer. Si, for at hilse på ham og få hans glæde i sind og øjne og noget af señora Carmens varme blod i sine årer. Og lære sig hensynet til andre mennesker af byens indbyggere.

Menneskene i dalen er selvfølgelig nu steget op af den, for første gang har de set havets uendelighed og fået næret deres drømme og lært, at horisontene er uden grænse og lokker med ukendt liv og megen lykke, og at intet som glæde, omsorg og kærlighed kan lade sindets lænker falde. Verden er ikke kun en dal, verden består også af højder.

MEN jeg, der har lyttet til denne fortælling, og som har rejst i mange lande og været i mange byer, og som, på grund af min erfaring er svært jordbunden, tillader mig at spørge: hvor denne cognac, årgang glød, ellers kan købes, og hvad den koster pr. liter.

Hans Andreasen.

det min far

GODT NYTÅR allesammen og tak for det gamle haveår, der gik og aldrig kommer tilbage mere i vores tid, kom Bents mor ind og sa'e i morges. Det allerede søndag igen, og vi ta'r hul på en helt ny kalender, lissedan som sidste år. Måske er der fler' fri-dage i, og 1. maj har de lagt på en lørdag, fordi der har vi weekend alligevel. Snyderi og organiseret svindel, si'r vores far selv. Kalenderpigerne svigter, fordi det ikke skudår mer'.

Vores jul varer alle tider te' langt efter påsken, sa'e min mor så, osse selv om vi smider juletræet ud på onsdag, fordi det er Helligtrekonger hele dagen. Vi ska' kuns fejde nåle ud og smide stativet ned i gården te' visværtten og gå og brokke sig over.

Og på lørdag ska' vores haveforening ha' sit eget jule-træ for alle ungerne med nisse og godteposer, fordi sa-len ka' ikke fås før og ska' bestilles te' næste jul allerede igen, sa'e min mor. Foranden har ringet og bestilt nissen, der ska' være en anden, fordi ham sidste år blev gal i pausen og tog skægget af og gled, så alle ungerne blev godt tossede og lavede larm og ballade og ville vælte træet og alting. Kender ikke

børn i dag, fordi de langt fram-lige og ve' strejke og måske ikke i skole eller noget når julen er ødelagt og de kuns har fået nye sko og bælgvanter.

Så måtte formanden selv være nisse og »jeg gik mig over sø og land« og det hele. Av, hvor den gamle svedte og lignede en hel ostebutik på panden, mens hele bestyrelsen sad og drak sig en bajer og pyntede på regnskabet. Det går vores far aldrig med te' mer', fordi en nisse er et stykke arbejde, lissedan som inde hos kommunen omtrent.

Næstformanden og kasseren ku' fame da ha' hjulpet ordentlig med, sa'e Bents mor. De sgu' nogen kønne nisser.

Ork, fordi vores far ga' dem osse igen, sa'e min mor. Vi sætter kontingentet op, sa'e han. Manglede bare. Så ka' vi bestille 3 nisser og så ka' formanden sætte sig ned og bestemme det hele.

Så grinte de ikke mer', for det ikke sjøv og gå og betale en nisse i maj og juni, hvor solen skinner og rødkålen ikke engang er plantet endnu.

erasmus

WEEKEND

A-PRESSENS SØNDAGSTILLÆG

Aadresse:

Nr. Farmagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:

Robert Corydon

Lay-out:

Kai Hansen

Redaktion:

Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rishøj